

ПЕТЕP ХУХЕЛ

ТЕОФРАСТОВ ВРТ

ТЕОФРАСТОВ ВРТ

Моме сину

*Кад бијела ваџра сѣихова узлеѣи
Плеџућ у ѿодне над урнама, ѓоре,
Сјеѣи се, мој сине. Оних се сјеѣи
Шѣо некад ко дрвеће садице разѓворе.
Мрѣав је врѣи, моје дисање све ѣеже,
Сачувај час, овдаѣњи ход Теофрастѣа
Да рањену кору лѣком ѿовеже,
Тло ѣубри мљевеном кором храсѣа.
Дрво маслине крѣе зидине цијеѣа
И у врелој ѣраѣини јоѣ ѓласа ено.
Наредице да коријен се искрчи, реже.
Тоне ѣвоја свјеѣлосѣи, лиѣће незаѣѣићено.*

ПОСВЕТА

за Ернста Блоха

*Јесен и нејасна сунца у маѓли
И ноћу на небу слика ѣламења.
Руѣи се и вија. Мораѣи је задржаѣи.
У ѣјеснаѣу се дивљач брже мијења
И ко одјек ѣѣо давне ѓодине ѣраѣи,
Пуцањ се ѣреко шума ори далеко.*

Невидљиви су ојей̄и с̄талӣ ӣмарай̄и,
А лиц̄е и облацӣ илове ријеком.

Ловац сада ӣлијен кући вуче,
Роџовље ко зрање бора укочено.
Онај ш̄ио мисли друџӣ ӣраџ̄ зоней̄и.
Он крај ӣјеснаца̄ ӣролази смирено.
Гдје зла̄шан̄ г̄ар ӣрши са дрвей̄и
И вију часи, мудри ко вјей̄ар јесењи,
Мисли ко ӣиичјӣ ӣушевӣ незнани,
И ӣонека се ријеч у хљеб и со дјене.
Он слуй̄и ш̄ӣа још̄ ноћ̄ ђӯике крије
Кад се у великој с̄ирујӣ васељене
Сазвијежђе зиме лаџано извије.

КАПУТСКИ ПУТ СИЈЕНА*

Гдје сам? Овдје је некад мој̄ка за ӣлас̄и била.
И оӣресајућ̄ зривӯ ӣреко ајма и ӣовоца
На ӣравнай̄ом обронкӯ ӣасла је кобила.
Јер ӣодне бјеше. Код врча и каменоџ лонца
Уморни су косци у оӣавӣ мировали.
На рубӯ ш̄уме, уз ӣродорне крике сврака,
С̄тајао човјек̄ най̄ола у земљӣ и цијей̄ао
Из ӣања сјекиром и клином луч̄ ш̄ио се ӣали.
Кад бјеше̄ ӣо љей̄и? Не бих̄ ӣо више̄ знао.
Ал они оӣавӯ возе, доӣире љей̄ни дах
С ӣуӣа сијена дјей̄ињ̄с̄ива, з̄дје некад сјеђах,
У високој̄ ӣравӣ судбинӯ иш̄чекујући,
С̄тароџ̄ Циџанина, с којим̄ ђу се вући.

WIEPERSDORF**

Како сад идеш̄ сред̄ касне̄ кише̄
ш̄ио̄ мјесе̄ц и небо̄ хладније̄ с̄лавӣ
и на ӣушевӣма с расӯӣм̄ лиц̄ићем̄

* Капутски – према селу Caputh у близини Потсдама (прим. прев.).

** Село у њемачкој покрајини Бранденбург, са замком у којем је живио брачни пар познатих романтичарских пјесника Ахим и Бетина фон Арним (прим. прев.).

йодеро̄йину у мрежама йрави,
сине йреко кайије и брщ̄ланско̄ зида
џробове џријући још̄ једна муња.
И лейрщ̄ав на йљуску џракће без йрекида
мрачни народ врана щ̄йо йуд се щ̄уња.

По̄ом је йихо. Језерце бабурача,
зеленокрљущ̄йно йињање ал̄и
звучи йанко, щ̄уйље, само жал до йлача,
йойоноу у ноћи јек мейални.

Камо с̄йе ойищ̄ли? – Драџи џласови,
бесмр̄йни, збиља џдје с̄йе ви?

НАД ЛОВЦИМА ЛОВИ ПАС ВЕЋИ

Кад с носачима йлијена носим
кроз йшамну се долину йеџлећи,
йшамо џоре над ловцима свим
брз као вјеџар лови йас већи.

Јер за леђима осјећам једноџа
щ̄йо у моје се ловищ̄йе сручи,
и мој је йулс с̄йрам њеџовоџа
само као слуџа који се мучи.

Само као слуџа који йлијен
џомила за себе у йежжак йшерей̄,
хајку слуш̄ајућ̄ док вјеџар бије,
хајку щ̄йо му йрекрайи лей̄.

С носачима ли йлијена носим,
мрачан с̄йаром долином йеџлећи,
йшамо џоре над ловцима свим
у лов се џладан дао йас већи.

ПАСТИРСКА СТРОФА

Пошли смо ноћу њрема Вишлејему
и њражили њољским њуштем њријеки
њишалу од сламе и злине, сѓрму,
окужену лавежом њаса далеким.

И њискали се на њрулежан њраѓ
и бацали њогледе на дијетте.
Кроз окно видно њадао снѓјеѓ,
а најољу лед и вјетар меѓте.

Јасле је зријао само један во,
дувајући близу мајке сѓјајше.
Како јој одијело бјеше убоѓо,
како мршава рука јој бјеше.

Маѓарац усѓа у сијену држао,
њрње и чичак најненане једући.
Сламу је из јасала меко чуикао,
о неѓодношљиво хладна ноћи.

Нињиѓа осим њиѓаѓа не имасмо,
ни овце ниѓи соѓсѓвене земље,
крѓљено и крзаво рухо носисмо,
ноћу без ѓоѓила зида, ѓосѓеље...

Плашљиво и нијемо сѓјајасмо:
овдје су ѓасѓири, дијетте мало.
И молисмо се и ѓожелесмо
нењиѓо ѓосуђа, бика и рало.

И сѓјајасмо дуѓо зњев зуѓајући
јер дијетте на нас не зледаше.
Зар вола за роѓове ѓиѓајући
У близини маѓарца не лежаше?
Боров луч мраку већ не одоље.
Дијетте је врињишало ѓа засѓало.
Покренусмо се, вукућ се ѓољем.
У сѓрашну се самоћу уѓало!

Да сад је на овом свијетѓу боље,
ѓако је зоворио муж жени,

за слуге, њасџире и дрводјеље,
да зна џо џачно, он, уџућени.

Слуџасмо без вјере, ал нам мило.
Свијеџ је многе носио невоље.
Снијеџи јако. Звијезде није било.
Иџло се кроз џиџраџе и џоље.

Мрежу и џиџуку, џиџицу, јаџње, џраву –
Боџ нам за кмеџски феуд додијели.
Земљу џодијељењу џо џраву –
То бисмо радо видјеџи хиџели.

ПОНЕКАД, КАД ДУВА ВЕЧЕ

Понекад, кад дува вече,
ја сџојим џред џућим дверима,
џјесан сам и молиџва џиџо џече,
и изџубљен у свемирима.
Гласан и дубок Боџ је у мени,
све џуџиџуре џу већ џуцају,
џиџо у мени сџаваџе у сјени,
може ми збориџи у џуном сјају.

Превео с немачког
Сџеван Тонџић